

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
trvale bytem X
t. č. X
zastoupen advokátkou Mgr. Simonou Novotnou,
sídlem Za rozhlednou 1915, 413 01 Roudnice nad Labem

proti

žalované: **Vězeňská služba ČR**, Vazební věznice Liberec
sídlem Pelhřimovská 373/3, 460 62 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí 1. zástupce ředitele žalované ze dne 30. 7. 2025, č. j. VS-134281-7/ČJ-2025-800930-KŘP

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 23. 7. 2025, č. j.VS-134281-4/ČJ-2025-800930-KŘP.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „ZVTOS“), uložen kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddílu na dobu 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, neboť se žalobce dopustil porušení § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS, které spočívalo v tom, že neoznámil přechovávání mobilního telefonu neustanovenou osobou z řad odsouzených. Konkrétně měl žalobce vědět o přechovávání mobilního telefonu nezjištěné značky, černé barvy s bílou klávesnicí, nezjištěného IMEI1 a IMEI2, bez vložené SIM ani paměťové karty, s vloženou baterií S/N: PZBL-BM: X, 380 mAh, Li-ion přechovávaného po nezjištěnou dobu do 27.01.2025, tedy v době výkonu trestu odnětí svobody jmenovaného ve Věznici Rýnovice. Uvedený mobilní telefon byl dne 27.01.2025 v 10:27 hodin nalezen příslušníkem VS ČR identifikační číslo 21 473, během mimořádné důlčí prohlídky oddílu C/3 Věznice Rýnovice. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetiky, zpracované Policií PČR - OKTE, KŘP Ústeckého kraje vyplývá, že se na nalezeném mobilním telefonu našly biologické stopy jmenovaného.

II. Žaloba

3. Ve včasné podané žalobě žalobce popsal, že dne 2. 7. 2025 odeslala zaměstnankyně žalované, pprap. L. G. zmocněnkyni žalobce e-mail se sdělením, že jí do datové schránky dne 30. 6. 2025 byla zaslána žádost o vyjádření v kázeňském řízení, která nebyla ještě doručena. Téhož dne zmocněnkyně žalobce kontaktovala e-mailem pprap. G. s tím, že je aktuálně na dovolené a po návratu se bude věcí zabývat. Pprap G. ji na to sdělila, že i ona bude od 7. 7. 2025 do 3. 8. 2025 na dovolené. Po návratu z dovolené se zmocněnkyně žalobce domluvila, že buď přijede osobně nebo bude uskutečněna webex porada s žalobcem. Webex porada byla uskutečněna dne 18. 7. 2025, avšak byla zkrácena, protože na straně žalované mělo dojít k technickému problému, a proto porada musela začít později.
4. Při webex poradě se zmocněnkyně žalobce od žalobce dozvěděla, že je již 9. dnem na samovazbě, aniž by byla stanovena délka trvání, a aniž by došlo k řádnému zdůvodnění trvání samovazby. Ve dnech 21. 7. 2025, 23. 7. 2025 a 24. 7. 2025 měla zmocněnkyně žalobce v jiné věci nařízená hlavní líčení, která se konala od rána do pozdních odpoledních hodin. Dne 23. 7. 2025 jí bylo do datové schránky doručeno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Žalobce namítal, že jeho zmocněnkyni nebyl ponechán dostatečný čas k přípravě vyjádření po proběhlé webex poradě. Žalobce měl za to, že jí měla být ponechána lhůta alespoň tří pracovních dnů od proběhlé webex porady. Žalobce zároveň upozornil na to, že v žádosti o vyjádření v kázeňském řízení nebyla stanovena lhůta, do kdy se má zmocněnkyně k věci vyjádřit, a z e-mailové komunikace se zaměstnankyní žalované, pprap. G., vyznělo, že do 3. 8. 2025 je na dovolené, a tak se danou věcí zabývat nemůže. Žalovaná sice namítala,

že v e-mailu od pprap. G. byl uveden kontakt na kolegu, ale nebylo uvedeno, z jakého důvodu by zmocněnkyně žalobce měla kolegu kontaktovat.

5. Žalobce dále popřel, že by věděl o existenci mobilního telefonu. Dle žalobce nebylo prokázáno, že by tomu tak bylo. Jediný, kdo věděl o přechovávání mobilního telefonu, je odsouzený X, který ve své výpovědi uvedl, že jej měl žalobce požádat, aby telefon uschoval ve svém rektu a poté ho předal odsouzenému X. Dle sdělení odsouzeného X tomu měli být přítomni odsouzení X a X. Odsouzený X popřel, že by o telefonu něco věděl a svědecké výpovědi odsouzených X a X svědectví odsouzeného X vyvrátily. Jeho výpověď měla být zřejmě pomsta za to, že se mu měl žalobce a spoluvězni posmívat, že je gay. S uvedenými rozpory ve svědeckých výpovědích se žalovaná nevypořádala. Pokud tři svědci tvrdí, že o mobilním telefonu nic nevěděli a že se verze odsouzeného X nezakládá na pravdě, nemůže být žalobce za toto jednání kázeňsky potrestán. Potrestán měl být pouze odsouzený X.
6. Žalovaná se rovněž nevypořádala s tvrzením žalobce, že o mobilním telefonu nevěděl. V mobilním telefonu bylo nalezeno číslo X, které je spojováno s odsouzeným X, protože se jedná o jeho povolené číslo. S žalobcem žádnou spojitost nemá. Žalobce rovněž považoval za zvláštní, že by se na telefonu, s ohledem na způsob jeho uchování v rektu odsouzeného X, nenašly žádné genetické stopy tohoto odsouzeného.
7. Za důležité považoval žalobce i to, že mobilní telefon byl nalezen v sáčku od tabáku uvnitř kovové popelnice v místnosti, která se nachází před místností s WC oddílu C3. Je tedy zřejmé, že celý oddíl C3 má přístup do této místnosti, samozřejmě včetně žalobce. Žalobce mohl zahodit sáček od tabáku, ten někdo vzal a přechovával v něm daný telefon.
8. Závěrem žalobce sice souhlasil, že podle usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nelze na rozhodnutí o kázeňských trestech klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. Na druhou stranu těmito důvody nelze ospravedlnit libovůli při rozhodování o kázeňských trestech, které velmi intenzivně zasahují do právní sféry odsouzeného. Dle žalobce prvoinstanční i napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami Vzhledem k jejich neurčitosti, nepřezkoumatelnosti a zjevné vnitřní rozporuplnosti jsou tato rozhodnutí nicotná. Rozhodnutí také neobsahují popis stíhaného jednání, protože není uvedeno, kdy, kde a jak měl žalobce porušit § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS, tedy nedodržet oznamovací povinnost, ani místo skutku a způsob spáchání skutku, jímž měl být porušen § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS. Žalobce s ohledem na svou obranu očekával, že nebude potrestán, případně, že dojde k uložení mírnějšího trestu. Navrhoval proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že námitky týkající se porušení práva na obhajobu vypořádala již v napadeném rozhodnutí. Popsala komunikaci právní zástupkyně žalobce a zaměstnanců vazební věznice, a to jak e-mailovou korespondencí pprap. Galekové, tak především tu oficiální, která byla realizována prostřednictvím datové schránky. Žádost o vyjádření před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu byla zaslána jak datovou zprávou dne 30. 6. 2025, tak e-mailem dne 2. 7. 2025. Dle doručenky z datové schránky si tuto žádost právní zástupkyně žalobce převzala dne 2. 7. 2025 a dne 3. 7. 2025 obdržela e-mailem od pprap. G. i informaci s prosbou o kontaktování mjr. Bc. L. T. Žádost o vyjádření ve smyslu § 47 odst. 1 ZVTOS byla doručena společně s obsahem spisu.

10. Informace o tom, že by se právní zástupkyně žalobce domluvila se zaměstnanci telefonicky, že buď přijde osobně nebo bude uskutečněna webex porada s klientem, a o tom, že byla tato porada z technických důvodů na straně žalované zkrácena, představuje pouze tvrzení právní zástupkyně žalobce. Skutečnost, že se žalovaná hodlá věci zabývat až po 3. 8. 2025, nevyšla z žádných listin najevo.
11. Prvostupňové rozhodnutí vydal prvoinstanční orgán po dvaceti dnech ode dne prokazatelného převzetí datové zprávy s žádostí o vyjádření, což žalovaná považovala za dostatečně dlouhou dobu na přípravu, zpracování a zaslání vyjádření před vydáním rozhodnutí ve věci. Po tuto dobu právní zástupkyně žalobce žalovanou ani vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu nekontaktovala. Žalovaná měla za to, že v rámci kázeňského řízení byly přiměřeně respektovány základní zásady spravedlivého procesu uvedené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i čl. 40, který se přiměřeně použije i pro kázeňské řízení, a také § 47 odst. 1 ZVTOS.
12. K námitce žalobce, že se žalovaná nevypořádala s rozporuplnými svědeckými výpověďmi, a k tvrzením žalobce, že o existenci mobilního telefonu nic nevěděl, žalovaná uvedla, že prvoinstanční orgán vycházel z listinných důkazů, které stručně zmínil v odůvodnění. Na základě nich dospěl k závěru, že zjištěné skutečnosti usvědčují žalobce ze spáchání kázeňského přestupku. Žalovaná dále odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 303/2021-35, podle nějž může být odůvodnění rozsahově úspornější, pokud je účastník v řízení neaktivní. Jelikož žalobce v rámci řízení nevyvinul žádnou aktivitu, kterou by bylo třeba před vydáním prvoinstančního rozhodnutí uvážit, prvoinstanční orgán odůvodnil své rozhodnutí pouze stručně.
13. Sám žalobce při seznámení se záznamem o kázeňském přestupku dne 18. 6. 2025 sdělil pouze to, že jej bude zastupovat jeho právnička, a následně předložil plnou moc, již zmocnil k zastupování ve věci Ing. Mgr. S. N. Zmocněnkyně obdržela žádost o vyjádření spolu s obsahem spisu prostřednictvím datové schránky a také elektronické pošty, nicméně až do vydání prvostupňového rozhodnutí správní orgán neobdržel žádné vyjádření k předmětu kázeňského řízení. Žalovaná tak měla za to, že postupovala v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, který ve zmíněném rozsudku uvedl, že obsah a podrobnost odůvodnění je také do značné míry determinována procesní neaktivitou žalobce, který byl během kázeňského řízení pasivní.
14. Žalovaná dále uvedla, že v rámci rozhodování o stížnosti má pět pracovních dnů na přezkum rozhodnutí i kompletního spisového materiálu. Součástí spisu byl i spis oddělení prevence a stížností Věznice Rýnovice č. j. VS-23102/TČ-2025-801210. Ve svém rozhodnutí se žalovaná zaměřila na obsah listinných důkazů, ze kterých prvoinstanční orgán vycházel při posouzení, zda žalobce spáchal kázeňský přestupek. Ostatní listinné důkazy, které byly ve vzájemném rozporu, popř. které nebyly pro posouzení předmětu kázeňského přestupku podstatné, správní orgán prvního stupně v rozhodnutí nezmínil. Přihlédl zejména ke skutečnosti, že na mobilním telefonu byly prokazatelně nalezeny stopy majoritní složky profilu DNA žalobce, a z toho dovodil, že mobilní telefon musel mít žalobce ve svém fyzickém držení. Jelikož bylo ze spisu zřejmé, že výpovědi odsouzených z oddílu C3 byly ve vzájemném rozporu, nepovažovala je žalovaná za věrohodné, a z toho důvodu je nevzala v úvahu při rozhodování.

15. K tvrzené nicotnosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že obě rozhodnutí obsahují podstatné a povinné zákonné náležitosti a vina žalobce byla dostatečně odůvodněna. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala s námitkami žalobce, které byly podstatné pro výsledek řízení. Na námitku, že o mobilu žalobce nevěděl, sice žalovaná explicitně v rozhodnutí o stížnosti nereagovala, nicméně z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, z jakých listinných důkazů vycházela, a co bylo v řízení důležité pro posouzení vinny žalobce. Rozhodnutí jsou logická, srozumitelná a dle názoru žalované přezkoumatelná.
16. Ze spisu jednoznačně plyne, že žalobce během šetření, ani během kázeňského řízení nijak nespolupracoval, ke sdělenému podezření se nijak nevyjádřil a s ohledem na to, že se jednalo o odsouzeného, který byl za svůj pobyt ve výkonu trestu již několikrát kázeňsky trestán, mu byl uložen trest přísnější, nepodmíněný. Tento trest byl však stanoven s výjimkou doby stanovené k plnění úkolů programu zacházení, což umožňovalo žalobci účastnit se aktivit jemu individuálně stanovených v rámci jeho resocializace, což žalovaná považovala za trest zcela přiměřený, který odpovídá kázeňské praxi. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 1. 2025 byla pořízena fotografická dokumentace k případu nálezů mobilního telefonu, o němž byl dne 28. 1. 2025 sepsán protokol (protokol o ohledání místa činu). Z něj vyplynulo, že na vrchu odpadků v popelnici v místnosti s WC v oddílu C3 byl nalezen obal od tabáku, který obsahoval natrhaný toaletní papír s mobilním telefonem nejištěné značky.
18. Podle úředního záznamu ze dne 29. 1. 2025 bylo telefonicky hovořeno s paní X. Ta uvedla, že byl žalobce jejím druhem, se kterým se v posledních dnech rozešla. Neustále jí však obtěžuje pomocí mobilního telefonu z čísla X. Její číslo je X.
19. Dne 30. 1. 2025 byl sepsán úřední záznam o podaném vysvětlení prap. L. Komárkem k okolnostem nálezů mobilního telefonu.
20. Dle odborného vyjádření ze dne 11. 3. 2025 z oboru kriminalistika, odvětví genetika majoritní složka DNA nalezená na mobilním telefonu vykazuje shodu s DNA žalobce.
21. Podle záznamu o kázeňském přestupku ze dne 10. 6. 2025, měl žalobce vědět o přechovávání mobilního telefonu ve Věznici Rýnovice. Záznam odkazoval zejména na odborné vyjádření z oboru genetiky, podle něž byly na daném telefonu nalezeny biologické stopy žalobce. K podezření ze spáchání kázeňského přestupku se žalobce vyjádřil tak, že jej bude zastupovat jeho právnička, a následně doložil plnou moc k zastupování udělenou Ing. Mgr. S. N.
22. Dne 30. 6. 2025 byla právní zástupkyni žalobce odeslána žádost o vyjádření před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu. Tato žádost byla doručena do její datové schránky dne 2. 7. 2025. Dne 3. 7. 2025 byla zástupkyně žalobce kontaktována pprap. G. s tím, že od 7. 7. 2025 do 3. 8. 2025 bude na dovolené, a prosí proto o kontaktování mjr. Bc. L. T
23. Výše popsané prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 7. 2025. Podle jeho odůvodnění bylo jednání žalobce prokázáno na základě záznamu o kázeňském přestupku ze dne 10. 6. 2025 sepsaného por. Mgr. Š. K., úředním záznamem o podání vysvětlení, úředním záznamem o telefonické komunikaci s X a odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická genetika. Zmocněné zástupkyni Ing. Mgr. S. N. byly zaslány veškeré důkazní prostředky a bylo vyžádáno její vyjádření před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ke

všem skutečnostem, které byly žalobci kladeny za vinu. Jednání naplnilo skutkovou podstatu kázeňského přestupku spočívajícího v neoznámení přechovávání mobilního telefonu neustanovenou osobou z řad odsouzených, což je odsouzeným dáno za povinnost. Při řešení kázeňského přestupku bylo přihlédnuto ke všem známým skutečnostem i závažným okolnostem, za kterých byl kázeňský přestupek spáchán, dále k faktu, že odsouzený byl v době pobytu ve Vazební věznici Liberec třikrát kázeňsky trestán a nebyl kázeňsky odměněn.

24. Ve stížnosti ze dne 23. 7. 2025 žalobce brojil proti prvostupňovému rozhodnutí obsahově obdobnými námitkami jako v podané žalobě.
25. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že byl žalobce shledán vinným z porušení § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS tím, že neoznámil přechovávání popsaného mobilního telefonu neustanovenou osobou z řad odsouzených, což je odsouzeným dáno za povinnost a zároveň je odsouzeným zakázáno mobilní telefon přechovávat, za což mu byl dle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS uložen trest umístění do uzavřeného oddílu na dobu 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, nepodmíněně. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 7. 2025 vedoucím oddělení výkonu vazby a trestu a bylo zasláno datovou schránkou zmocněnkyni žalobce. Ze spisu je patrné, že dne 30. 6. 2025 byl zmocněnkyni zaslán obsah spisu společně se záznamem o kázeňském přestupku a žádostí o její vyjádření. Dle doručky byla datová zpráva dodána do datové schránky zmocněnkyně dne 2. 7. 2025. Z elektronické služební pošty je také zřejmé, že pprap. G. kontaktovala zmocněnkyni e-mailem dne 2. 7. 2025 a informovala ji, že dne 30. 6. 2025 jí do datové schránky vazební věznice zaslala datovou zprávu s žádostí o vyjádření a žádala o sdělení, zda datovou zprávu obdržela. Vzhledem k tomu, že si nebyla jistá, zda datová zpráva prošla, poslala ji ještě vše e-mailem. Na to jí zmocněnkyně odpověděla, že čerpá dovolenou a že ji bude kontaktovat po návratu. Protože se i pprap. G. chystala na dovolenou, poslala dne 3. 7. 2025 e-mail zmocněnkyni s prosbou o kontaktování mjr. Bc. L. T. Od toho dne uplynulo dvacet dní, během kterých zmocněnkyně vazební věznici, ani vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu, nekontaktovala a dne 23. 7. 2025 tak vedoucí oddělení vydal rozhodnutí ve věci. Podle žalované lze dvacet dní od převzetí datové zprávy považovat za dodatečně dlouhou dobu na přípravu, zpracování a zaslání vyjádření před vydáním rozhodnutí ve věci. Informaci o tom, že byl dne 18. 7. 2025 z technických důvodů zkrácen videokonferenční hovor přes platformu Webex, žalovaná označila pouze za tvrzení žalobce, o kterém neneviduje žádný záznam. Stejně tak skutečnost, že se vazební věznice bude věcí zabývat až po 3. 8. 2025, nevyšla z žádných listin najevo. Podle žalované byly v rámci kázeňského řízení přiměřeně respektovány základní zásady spravedlivého procesu uvedené v čl. 37 odst. 2 i čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Žalovaná dále zdůraznila, že prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na listinné podklady, ze kterých při posouzení jednání žalobce vycházel. Se všemi těmito listinami se odsouzený i jeho zmocněnkyně měli možnost seznámit. V kázeňském řízení není nutné, aby rozhodnutí obsahovalo obsáhlé skutkové a právní hodnocení jako ve správním nebo soudním řízení. Uvedení důkazních listin v odůvodnění rozhodnutí by mělo být dostačující, pokud z nich jednoznačně vyplývá skutkový stav. V záznamu o kázeňském přestupku ze dne 10. 6. 2025 byl popsán závěr šetření oddělení prevence a stížností, podle kterého bylo prokázáno, že žalobce musel vědět o přechovávání mobilního telefonu. Obsahoval jak popis skutku, tak předběžnou právní kvalifikaci. Z úředního záznamu o podání vysvětlení prap. L. K. je zřejmé, že dne 27. 1. 2025 realizoval mimořádnou dílčí prohlídku na odd. C3, kde v kovové popelnici v místnosti mezi koupelnou a WC uviděl mezi odpadky modrý obal od tabáku, ve kterém byl malý mobilní

telefon. Z úředního záznamu sepsaného dne 29. 1. 2025 plyne, že věznici kontaktovala před 27. 1. 2025 X, která si stěžovala na telefonní hovory od žalobce, který jí kontaktuje jak přes BVfon, tak z mobilního čísla 702 573 971. Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická genetika ze dne 11. 3. 2025 je evidentní, že z otěru hran baterie, slotu pro SIM a vnitřních hran mobilního telefonu byla izolována DNA žalobce. Jiná majoritní složka získána nebyla. Podle žalované je tak zřejmé, že žalobce musel s mobilním telefonem manipulovat, a tudíž o něm vědět. Dle odborného posouzení je nereálné, aby DNA odsouzeného přeskočila z obalu od tabáku na mobilní telefon, jak tvrdí žalobce. Z prvostupňového rozhodnutí není patrné, že by bylo vycházeno z výpovědí ostatních odsouzených. Přestože prvoinstanční rozhodnutí neobsahovalo rozšířené skutkové odůvodnění, je zřejmé, že odkazuje na konkrétní listinné důkazy, z nichž skutkový stav jednoznačně vyplývá. S těmito důkazy byl žalobce seznámen a měl možnost se k nim vyjádřit, byly tak zachovány všechny podstatné prvky spravedlivého procesu. Žalovaná dodala, že žalobce byl během svého krátkého pobytu ve Vazební věznici Liberec již třikrát kázeňsky trestán a nebyl kázeňsky odměněn. V daném případě byl porušen zákonem chráněný zájem na zachování pořádku a kázně a také bezpečnosti v době výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná se tedy ztotožnila s rozhodnutím prvoinstančního orgánu, který uložil kázeňský trest přísnější, a to umístění do uzavřeného oddílu v maximální možné výměře

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
27. Podle § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS, *odsouzený je dále povinen oznámit neprodleně zaměstnanci Vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému, spoluodsouzeným, zaměstnancům Vězeňské služby nebo věznic, pokud se o nich dozví nebo je zjistil.*
28. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS, *kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.*
29. Podle § 46 odst. 2 ZVTOS, *za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest. Kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu.*
30. Podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS, *kázeňským trestem je umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.*
31. Podle § 47 odst. 1 ZVTOS, *kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.*
32. V prvé řadě se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí vykládána jako nemožnost přezkoumat určité

rozhodnutí, jelikož nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. To neplatí pro případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat.

33. Soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Je třeba připomenout konstantní názor Ústavního soudu, dle kterého platí, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09). Dodržování stanoveného pořádku a kázně je všeobecnou povinností odsouzených, jejímž obsahem je podrobení se všem omezením a zachovávání všech ustanovení a pravidel, jež jsou pro výkon trestu odnětí svobody stanovena ZVTOS, popř. na jeho základě dalšími právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody, zejména řádem výkonu trestu odnětí svobody a vnitřním řádem věznice (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26). Zároveň je nutno pamatovat, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že akty správních orgánů je třeba posuzovat jako celek (srov. např. rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1 As 21/2007-272, ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013-21, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
34. Ačkoli lze přisvědčit tomu, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je spíše stručné a omezuje se na obecný popis skutkového stavu spolu s pouhým výčtem podkladů, nelze přehlédnout, že napadené rozhodnutí podává detailní, logicky vystavěný a srozumitelný popis skutkového děje, opřený o konkrétní odkazy na jednotlivé podklady. Vzhledem k výše popsané judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba obě rozhodnutí posuzovat jako celek, je zřejmé, že napadené rozhodnutí plně a dostatečně napravlují obsahové nedostatky rozhodnutí prvostupňového. Z uvedeného důvodu nelze mít za to, že by celek správního rozhodování trpěl vadami nepřezkoumatelnosti, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.
35. Ani námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud neshledal opodstatněnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná se vypořádala se všemi námitkami, které žalobce v řízení uplatnil. Její poznámka, že správní orgán prvního stupně nevycházel z výpovědí odsouzených uváděných zmocněnkyní ve stížnosti, byla zjevně učiněna v kontextu posouzení odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví kriminalistická genetika, ze dne 11. 3. 2025. Žalovaná přitom postupovala správně, když uvedené odborné vyjádření považovala za stěžejní důkazní podklad, z něhož vycházela při formování své argumentace. Dospěla-li na základě výsledků analýzy DNA k závěru, že manipulace žalobce s telefonem byla prokázána, byl její závěr o nadbytečnosti dalšího hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí logický a odpovídající zásadám hodnocení důkazů. Nepochybila tedy, pokud rozdílným či rozporným výpovědím jednotlivých odsouzených nepřikládala zásadní význam.
36. Podle krajského soudu nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že žalovaná opomenula vypořádat jeho námitku, podle níž o existenci mobilního telefonu vůbec nevěděl. V tomto

ohledu soud odkazuje na stranu 3 napadeného rozhodnutí, která obsahuje podrobné, pečlivé a přiléhavé odůvodnění, z něž je minimálně implicitně zřejmé, že žalovaná verzi žalobce nepřijala. Jak již bylo popsáno, žalovaná vycházela zejména z odborného vyjádření z oboru genetika. Dospěla přitom k závěru, že není možné, aby žalobce o mobilním telefonu nevěděl, když s ním zjevně přišel do přímého kontaktu. Soud se s uvedeným závěrem plně ztotožňuje. Pokud byla z otěru hran baterie, slotu pro SIM kartu a vnitřních hran mobilního telefonu izolována DNA žalobce, nelze racionálně dovodit, že by žalobce s tímto zařízením nepřišel do kontaktu, a tudíž o jeho existenci nevěděl. Genetický materiál se totiž nacházel v místech, kam se může dostat pouze cílenou manipulací, typicky při vyjmutí baterie či manipulaci se SIM kartou. Je vyloučeno, aby k takové stopové situaci došlo nevědomky či bez aktivní účasti žalobce, natož pak v prostředí odpadkového koše. S ohledem na výše uvedené tak nelze napadenému rozhodnutí vytýkat nedostatek důvodů ani vnitřní rozpornost.

37. Kromě výše uvedeného ze spisového materiálu, konkrétně z úředního záznamu ze dne 29. 1. 2025, vyplývá, že žalobce opakovaně komunikoval s paní X pomocí nedovoleného mobilního telefonu. Tento záznam sice nepředstavoval klíčový podklad, nicméně přispívá k celkovému obrazu věci a dále oslabuje žalobcovu skutkovou verzi, podle níž k žádnému telefonu přístup neměl.
38. Ani námitku porušení práva na obhajobu soud neshledal důvodnou. Ze spisu je zřejmé, že zástupkyni žalobce byl kompletní spisový materiál spolu s výzvou k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí doručen dne 2. 7. 2025. Prvoinstanční orgán přistoupil k vydání rozhodnutí až po uplynutí dvaceti dnů od převzetí uvedené výzvy. Tato lhůta je podle názoru soudu dostatečná k tomu, aby se zástupkyně mohla se spisem seznámit, připravit stanovisko a případně doplnit návrhy či tvrzení žalobce. Je sice pravdou, že videokonference mezi žalobcem a jeho zástupkyní proběhla jen několik dní před vydáním rozhodnutí, žalobce však nijak konkrétně netvrdil, že by tato skutečnost negativně ovlivnila jeho schopnost reagovat na podklady pro vydání rozhodnutí. Obdobně soud nahlíží na výhrady týkající se údajného zkrácení videohovoru. Žalobce nadto v podané stížnosti podrobně a komplexně reagoval na veškeré listiny založené ve spise, což potvrzuje, že jeho obrana nebyla reálně nikterak znemožněna.
39. K námitce, podle níž byl žalobce již devátým dnem před vydáním rozhodnutí umístěn na samovazbě, soud uvádí, že takové tvrzení je obsahově zcela obecné a postrádá souvislost s přezkoumávaným rozhodnutím. Podle § 46 odst. 3 písm. h) ZVTOS je umístění na samovazbu až na 20 dnů samostatným kázeňským trestem, odlišným od trestu umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů podle písm. f) téhož ustanovení. Soudu tak není zřejmé, jak by výkon odlišného trestu, uloženého zřejmě v jiném řízení, mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.
40. Ani obecné tvrzení žalobce, že očekával mírnější kázeňský trest, neobstojí. Odůvodnění týkající se výměry uloženého trestu je v odůvodnění obou rozhodnutí dostatečné a logické. Orgány žalované vycházely jednak ze závažnosti posuzovaného jednání, jednak z toho, že žalobce byl během relativně krátké doby svého pobytu ve Vazební věznici Liberec již třikrát kázeňsky potrestán a ani jednou nebyl kázeňsky odměněn. Žalobce tuto argumentaci nijak nezpochybnil a setrval pouze u obecné formulace své námitky, což nemůže zpochybnit zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalované.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
44. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. dubna 2026

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
předsedkyně senátu

